

วิจัยในชั้นเรียน
การพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ
โดยใช้วิธีการสอนรูปแบบการเรียนรู้เชิงรุก (Active learning)
และความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยม
ศึกษาปีที่ 1/1

โรงเรียนสตรีศึกษา
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาร้อยเอ็ด
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน
กระทรวงศึกษาธิการ

คำนำ

รายงานการวิจัยในชั้นเรียน เรื่อง
การพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีการ
สอนรูปแบบการเรียนรู้เชิงรุก (Active learning)
และความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/1 โรงเรียนสตรีศึกษา ซึ่งเป็นการวิจัยในรายวิชา อ21102
ภาษาอังกฤษพื้นฐาน

ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าและจัดทำขึ้นเพื่อศึกษาการพัฒนาความทักษะภาษาอังกฤษ
และความ พึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน
ผู้วิจัยหวังอย่างยิ่งว่า การวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่ศึกษา
เป็นแนวทางในการพัฒนาทางด้านการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

งานวิจัยครั้งนี้สำเร็จได้ด้วยดี ผู้วิจัยขอขอบคุณนายเทิดทูน สุจारी
ผู้อำนวยการโรงเรียนสตรีศึกษา หัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
ครูในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ และและคุณครูโรงเรียนสตรีศึกษา
ที่ได้ในคำแนะนำ ชี้แนะ และให้การตรวจสอบด้วยดีเสมอมา และขอขอบคุณนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/1
ที่ในความร่วมมือในการจัดทำวิจัยจนเสร็จสิ้นคุณค่าและประโยชน์ใดๆ
ที่เกิดจากงานฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบแด่นักเรียนและครู อาจารย์ทุกท่าน
ที่มีส่วนร่วมในการสนับสนุนการทำวิจัย

จณิสต์ชชา แนนอุดร

สารบัญ

	หน้า
คำนำ	ก
บทคัดย่อ	ข
สารบัญ	ค
บทที่ 1 บทนำ	1
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	4
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	
13	
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	16
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	
18	
ภาคผนวก	
ภาคผนวก ก ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้ในรูปแบบการเรียนรู้เชิงรุก	
19	
(Active learning)	
ภาคผนวก ข ผลคะแนนของแบบทดสอบความสามารถในการอ่าน	
24	
และความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษ	
ภาคผนวก ค แบบสอบถามความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษ	
29	
บรรณานุกรม	

ชื่องานวิจัย การพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ
โดยใช้วิธีการสอนรูปแบบการเรียนรู้เชิงรุก (Active learning)
และความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/16

ผู้วิจัย นางจณิษฐา นน่อตร

ปีการศึกษา 2567

บทคัดย่อ

การพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ
โดยใช้วิธีการสอนรูปแบบการเรียนรู้เชิงรุก (Active learning)
และความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่
1/1 มีวัตถุประสงค์

1)
เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังจาก
ได้รับวิธีการสอนรูปแบบการเรียนรู้เชิงรุก (Active learning) และ

2)
เพื่อเปรียบเทียบความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 1/1 ก่อนและหลังจากได้รับวิธีการสอนรูปแบบการเรียนรู้เชิงรุก (Active
learning)

กลุ่มเป้าหมาย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/1
ซึ่งผู้วิจัยใช้การเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง
(Purposive sampling) ใช้แผนการวิจัยแบบ The One Group Pretest-
Posttest Design เครื่องมือ
ที่ใช้ในการวิจัย คือ แผนการจัดการเรียนรู้ แบบ Active Learning จำนวน 4
แผนการเรียนรู้ เครื่องมือ
ที่ใช้ในการเก็บข้อมูล คือ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 30 ข้อ
และแบบประเมินความพึงพอใจ
ของนักเรียนต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ Active Learning
การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าเฉลี่ย ความถี่
และ สถิติ ทดสอบที่ t-test

ผลการวิจัยพบว่า
ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้วิธีการสอนรูปแบบ
การเรียนรู้เชิงรุก (Active learning) ก่อนและหลังการทดลอง
แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่

ระดับ .01

และความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้วิธีการสอนรูปแบบก
ารเรียน

เชิงรุก (Active learning) ก่อนและหลังการทดลอง

แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

บทที่ 1

บทนำ

ที่มาและความสำคัญ

ด้วยสังคมปัจจุบัน

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลของโลกที่ใช้กันอย่างแพร่หลาย ประเทศไทยเป็นหนึ่งในประเทศสมาชิกประชาคมอาเซียนซึ่งต้องใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารกับประเทศเพื่อนบ้านรัฐบาลจึงมีนโยบายเร่งยกระดับภาษาอังกฤษของคนไทย

โดยมีเป้าหมายที่ต้องการให้คนไทยสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารกับชาวต่างชาติได้ และเพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายไทยแลนด์ 4.0

จำเป็นต้องพัฒนาให้คนไทยมีความพร้อม

ในการแข่งขันในตลาดแรงงานที่เปิดเสรีมากขึ้น

แต่ปัญหาอย่างหนึ่งของสถานศึกษาที่ผู้สอนพบ คือ ผู้เรียนจำนวนมาก

ที่เรียนภาษาอังกฤษแต่ไม่สามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้ทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ไม่ตั้งใจเรียน และเนื่องจากการจัดการเรียนรู้ที่ผ่านมา

อาจไม่ได้ยึดหลักผู้เรียนเป็นสำคัญ อย่างเพียงพอ ผู้สอน

จึงเห็นว่าควรมีการกระตุ้นให้ใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning)

เพื่อให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพ เพิ่มมากขึ้น ซึ่งการจัดการเรียนรู้เชิงรุก

หรือ Active Learning ก็คือ กระบวนการจัดการเรียนรู้

ที่ผู้เรียนได้ลงมือทำและได้ใช้กระบวนการคิดเกี่ยวกับสิ่งที่ได้ลงมือกระทำเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความคิดรวบยอดหรือความรู้ (Knowledge) ทักษะ/การปฏิบัติ

(Performance) และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (Desirable Characteristic)

การเรียนรู้เชิงรุก

หรือการเรียนรู้แบบฝังรู้เป็นการเรียนที่พัฒนาทักษะการคิดระดับสูงอย่างมีประสิทธิภาพช่วยให้ผู้เรียนวิเคราะห์ สังเคราะห์ และประเมินข้อมูลในสถานการณ์ใหม่ได้ดีที่สุดทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียน

ผู้สอนหรือผู้วิจัยได้สังเคราะห์รูปแบบการสอนและเลือกใช้วิธีการจัดการเรียนรู้แบบ Active Learning มาใช้ในการสอน โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ (Role-Play) กิจกรรมเพื่อนช่วยเพื่อน (Cooperative Learning) และกิจกรรมกลุ่ม เพื่อให้ผู้เรียนแบ่งบทบาทหน้าที่ให้ชัดเจนและกระตุ้นให้ได้สื่อสารภาษาอังกฤษ เปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงออก จัดกิจกรรมบทเรียนที่สนุกเหมาะสมกับผู้เรียน วิธีการหนึ่ง ในยุคเทคโนโลยีปัจจุบันคือ การใช้สื่อประกอบกิจกรรมการเรียนรู้ ใช้เกมและสื่อออนไลน์ เพื่อให้ผู้เรียนจำ คำศัพท์ เรื่องราว และได้ทบทวนความรู้ โดยใช้บริบทจากสภาพแวดล้อมจริงรอบตัวนักเรียน และสามารถนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน และในงานอาชีพได้

ผู้วิจัยจึงคิดดำเนินการวางแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ Active Learning เพื่อการพัฒนาความสามารถ ในการอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีการสอนรูปแบบการเรียนรู้เชิงรุก (Active learning) และความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษของของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/1

วัตถุประสงค์

1.

เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังจากได้รับวิธีการสอนรูปแบบการเรียนรู้เชิงรุก (Active learning)

2.

เพื่อเปรียบเทียบความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/1 ก่อน และหลังจากได้รับวิธีการสอนรูปแบบการเรียนรู้เชิงรุก (Active learning)

สมมติฐานการวิจัย

1. หลังจากที่ได้รับการทดลองด้วยวิธีการสอนรูปแบบการเรียนรู้เชิงรุก (Active learning) ความสามารถ

ในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/1

สูงกว่าก่อนเข้ารับการทดลอง

2. หลังจากที่ได้รับการทดลองด้วยวิธีการสอนรูปแบบการเรียนรู้เชิงรุก (Active learning) ความ

พึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/1

สูงกว่าก่อนเข้ารับการทดลอง

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่ วิธีการสอนรูปแบบการเรียนรู้เชิงรุก (Active learning)

2. ตัวแปรตาม ได้แก่

2.1 ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ

2.2 ความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

กลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสตรีศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดร้อยเอ็ด ที่เรียนรายวิชา อ21102 ภาษาอังกฤษพื้นฐาน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 รวมทั้งสิ้น 40 คน

โดยผู้วิจัยใช้การเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling)

ซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/1

เนื่องจากนักเรียนมีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐาน (ต่ำกว่าร้อยละ 70) มีสาเหตุมาจากนักเรียนเป็นนักเรียนแผนการเรียน วิทย์-คณิต จึงมุ่งความสนใจและให้ความสำคัญเพียงแต่วิชาวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ ฟิสิกส์ เคมี และชีววิทยา จนทำให้เกิดการละเลยภาษาอังกฤษ

ซึ่งเป็นภาษาที่มีความสำคัญระยะเวลาในการเรียนการสอนที่จำกัด

แต่เนื้อหาหลักสูตรที่ผู้เรียนต้องเรียนมีจำนวนมาก

ผู้สอนจึงต้องจัดการเรียนการสอน เพื่อให้นักเรียน

ได้รับเนื้อหาสาระวิชาตามที่หลักสูตรได้กำหนดไว้ภายในระยะเวลาที่มีอยู่อย่างจำกัด ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดอาการว่าง

มีอาการเบื่อหน่ายและคุยกับเพื่อนในเรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาการเรียน

นิยามศัพท์เฉพาะ

การจัดการเรียนรู้แบบ Active Learning หมายถึง
การจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญเน้นการปฏิบัติลงมือกระทำกิจกรรมที่เกิดป
ระสบการณ์ตรง มีเทคนิคการเรียนรู้หลายรูปแบบ โดยผู้วิจัยได้
ประยุกต์ใช้รูปแบบกิจกรรม SCL คือ group discussion, role-plays, small
group large group, on line media, ร่วมกับ Conveyor Belt, Home
group-Expert group, Gallery Walk, Kahoot Online Application
ที่ผู้เรียนมีความคล่องแคล่วกระตือรือร้นในการเรียน ซึ่งมีขั้นตอนการเรียน ดังนี้

- กำหนดผลลัพธ์สร้างข้อตกลงร่วมกัน
- ตั้งคำถามกระตุ้นผู้เรียน
- สร้างเงื่อนไข ให้แสดงเหตุผล
- สะท้อนการเรียนรู้สรุปบทเรียน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับโครงสร้างของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

1.1 ความสำคัญของหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ

การสร้างความรู้เข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิสัยทัศน์ของชุมชนโลก

และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลกนำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่างๆ

ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น

เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี

การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง

มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ และใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้

รวมทั้งเข้าถึง องค์ความรู้ต่างๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น

และมีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษา

ขั้นพื้นฐานกระทรวงศึกษาธิการ. 2551: 4)

1.2 สาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

มุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้

ภาษาต่างประเทศ สื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ

และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น

รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก

และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์

แบ่งออกเป็น 4 สาระ ซึ่งประกอบด้วยสาระสำคัญ

(สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ. 2551: 4)

ดังนี้

1. ภาษาเพื่อการสื่อสาร การใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง พูด อ่าน เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสารแสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ตีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ

และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม

2. ภาษาและวัฒนธรรม

การใช้ภาษาต่างประเทศตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาความสัมพันธ์ ความ

เหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

ภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา กับวัฒนธรรมไทย

และนำไปใช้อย่างเหมาะสม

3. ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น
การใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น
เป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

4. ภาษาด้วยความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก
การใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน
ชุมชน และสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ ประกอบอาชีพ
และแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

1.3 มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ หมายถึง
สิ่งที่กำหนดขึ้น เพื่อกำหนดทิศทาง
เพื่อพัฒนาประสิทธิภาพในการเรียนรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
โดยเน้นความรู้และทักษะที่เกิดขึ้นกับนักเรียน(สำนักงานคณะกรรมการการศึกษา
ขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ. 2551: 12-76)

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ
และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

1. ปฏิบัติตามคำแนะนำในคู่มือการใช้งานต่างๆ คำชี้แจง คำอธิบาย
และคำบรรยายที่ฟังและอ่าน

2. อ่านออกเสียง ข้อความ ข่าว ประกาศ โฆษณา บทร้อยกรอง
และบทละครสั้น (skit) ถูกต้อง ตามหลักการอ่าน

3.

อธิบายและเขียนประโยคและข้อความให้สัมพันธ์กับสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่าง
ๆ ที่อ่าน รวมทั้งระบุและเขียนสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่างๆ
ให้สัมพันธ์กับประโยค และข้อความที่ฟังหรืออ่าน

4. จับใจความสำคัญ วิเคราะห์ความ สรุปความ ตีความ
และแสดงความคิดเห็นจากการฟังและอ่านเรื่องที่เป็นสารคดีและบันเทิงคดี
พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร
แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

1. สนทนาและเขียนโต้ตอบข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องต่างๆ ใกล้ตัว
ประสบการณ์ สถานการณ์ ข่าว/เหตุการณ์ ประเด็นที่อยู่ในความสนใจของสังคม
และสื่อสารอย่างต่อเนื่องและเหมาะสม

2. เลือกและใช้คำขอร้อง ให้คำแนะนำ คำชี้แจง คำอธิบายอย่างคล่องแคล่ว

3. พุดและเขียนแสดงความต้องการ เสนอ
ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือ ในสถานการณ์จำลอง
หรือสถานการณ์จริงอย่างเหมาะสม

4. พุดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล บรรยาย อธิบาย เปรียบเทียบ
และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่อง/ประเด็น/ข่าว/เหตุการณ์ที่ฟังและอ่านอย่างเหมาะสม

5.
พุดและเขียนบรรยายความรู้สึกและแสดงความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ
กิจกรรม

ประสบการณ์ และข่าว/เหตุการณ์อย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด

และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยการพุด และการเขียน

1. พุดและเขียนนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง/ประสบการณ์ ข่าว/เหตุการณ์
เรื่อง และประเด็นต่างๆ
ตามความสนใจของสังคม

2. พุดและเขียนสรุปใจความสำคัญ/ แก่นสาระที่ได้จากการวิเคราะห์เรื่อง
กิจกรรม ข่าว เหตุการณ์และสถานการณ์ตามความสนใจ

3. พุดและเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรม ประสบการณ์
และเหตุการณ์ ทั้งในท้องถิ่น สังคม
และโลก พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา
และนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

1. เลือกใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางเหมาะกับระดับของบุคคล โอกาส
และสถานที่ ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

2. อธิบาย/อภิปรายวิถีชีวิต ความคิด ความเชื่อ และที่มาของขนบธรรมเนียม
และประเพณีของเจ้าของภาษา

3. เข้าร่วม แนะนำ และจัดกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมอย่างเหมาะสม

มาตรฐาน ต 2.2

เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา
กับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

1. อธิบาย/เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างโครงสร้างประโยค ข้อความ
สำนวน คำพังเพย สุภาษิต

และบทกลอนของภาษา ต่างประเทศและภาษาไทย

2. วิเคราะห์/อภิปรายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างวิถีชีวิต
ความเชื่อและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับของไทย และนำไปใช้อย่างมีเหตุผล

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1

ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

1. ค้นคว้า/สืบค้น บันทึก สรุป

และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น จากแหล่งเรียนรู้ต่างๆ และ นำเสนอด้วยการพูดและการเขียน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

1. ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/สถานการณ์จำลอง

ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อการประกอบอาชีพ และ

การแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

1. ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้น/ค้นคว้า รวบรวม วิเคราะห์

และสรุปความรู้/ข้อมูลต่างๆ จากสื่อ

และแหล่งการเรียนรู้ต่างๆ ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ

2. เผยแพร่/ประชาสัมพันธ์ ข้อมูล ข่าวสารของโรงเรียน ชุมชน

และท้องถิ่น/ประเทศชาติ เป็นภาษาต่างประเทศ

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่านภาษาอังกฤษ

2.1 ความหมายของการอ่าน

นักวิชาการและผู้เชี่ยวชาญด้านการอ่านได้ให้ความหมายของการอ่านดังต่อไปนี้

สมุทฺธ เซ็นเซาณิช (2542:1) ได้ให้ความหมายว่า

การอ่านเป็นสื่อความหมายระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน

และในขณะที่อ่านผู้อ่านจะรับรู้ลึกซึ้งของผู้เขียนเข้าไปด้วย

ผู้อ่านแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบกับเรื่องที่อ่าน และอาจโต้ตอบกับผู้อื่นด้วย

วิฒนะ บุญจับ (2541 :100) ได้ให้ความหมายว่า

การอ่านคือการรับรู้ความหมายจากข้อความหรือถ้อยคำที่ตีพิมพ์

หรือจารึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษรให้ปรากฏ หรือปรากฏในรูปลักษณะต่างๆ ที่สามารถแปลความหมายหรือตีความหมายได้

ฟองจันทร์ สุขยั้ง และคนอื่นๆ (ไม่ปรากฏปีที่พิมพ์ : 3)ได้ให้ความหมายของการอ่าน ไว้ในหนังสือ

ภาษาไทย หลักภาษาและการใช้ภาษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ว่า การอ่าน คือกระบวนการรับรู้และเข้าใจสารที่เป็นลายลักษณ์อักษร จากนั้นจึงแปลสัญลักษณ์อักษรเหล่านั้นเป็นความรู้ โดยอาศัยทักษะการอ่าน กระบวนการคิด ประสพการณ์และความรู้ของผู้อ่านรวมถึงเมื่ออ่านจบแล้ว ผู้อ่านสามารถแสดงความคิดเห็นที่มีต่อเรื่องที่อ่าน ทั้งในลักษณะเห็นด้วย คล้อยตามหรือโต้แย้ง

ในการอ่านแต่ละครั้งไม่เพียงแต่ผู้อ่านจะได้รับสาระและเรื่องราวที่ผู้เขียนต้องการนำเสนอเท่านั้น แต่ผู้อ่านยังสามารถรับรู้ทรรศนะ เจตนา อารมณ์และความรู้สึกที่ผู้เขียนถ่ายทอดมาในสารซึ่งสิ่งที่ได้รับจากการอ่านในแต่ละครั้งจึงมีทั้งส่วนที่เป็นเนื้อหาสาระ คือ ข้อเท็จจริง และส่วนที่เป็นอารมณ์ความรู้สึกหรือทรรศนะของผู้เขียน ซึ่งจำเป็นต้องอาศัยการฝึกฝนทักษะและประสพการณ์ในการตีความตามวัตถุประสงค์ที่แท้จริง ดังนั้นจึงจำเป็นต้องฝึกทักษะการอ่านเพื่อให้เข้าใจได้ตรงตามวัตถุประสงค์ของผู้เขียน

วิดโดสัน (Widdowson. 1985: 174) กล่าวว่า การอ่านคือ การมีปฏิภิกิริยาโต้ตอบ ระหว่างผู้เขียนกับ ผู้อ่าน โดยใช้ความคิดพิจารณาเรื่อง การมีส่วนร่วมในการสนทนา ซึ่งผู้เขียนเขียนไว้ เพื่อสื่อสารระหว่างผู้อ่านและผู้เขียน ข้อความที่อ่านคือปฏิภิกิริยาโต้ตอบระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน

ไดแอน และเจมส์ (Diane; & James. 1992: 117) กล่าวว่า การอ่านคือ การได้มาซึ่งความรู้และ ประสพการณ์ การอ่านเป็นหนึ่งในกระบวนการสื่อสารทั้ง 4 ทักษะได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ซึ่งการอ่านมีทั้งแบบอ่านในใจและอ่านออกเสียง นอกจากนี้การอ่านยังเป็นกระบวนการรับสารอีกวิธีหนึ่ง โดยการอ่านต้องใช้ความชำนาญหลายอย่าง ผู้อ่านต้องทำความเข้าใจทั้งแนวคิดที่เป็นนามธรรมและรูปธรรมจากเนื้อหาที่อ่านเพื่อให้การอ่านบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้

แฮริส และสมิธ (Harris and Smith) ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่าน เป็นรูปแบบหนึ่งของการสื่อความหมาย เป็นการแลกเปลี่ยนความคิด ข่าวสาร และความรู้ระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน ในลักษณะของการสื่อความซึ่งกันและกัน โดยที่ผู้เขียนจะแสดงความคิดเห็นของตัวเองด้วยภาษาตามลักษณะการเขียนของแต่ละบุคคลส่วนผู้อ่านจะพยายามหาความหมายของสิ่งที่ผู้เขียนได้เขียนไว้ ความสามารถที่จะทำนายหรือถอดความหมายจากข้อความที่อ่านขึ้นอยู่กับประสพการณ์เดิมของผู้อ่าน ได้แก่ ความคุ้นเคยในหัวข้อเรื่อง ความคิดที่สำคัญๆ ของเรื่องตลอดจนความรู้ทางภาษาของผู้อ่านเองด้วย (ประนอม สุขนาคะ .2545: อ้างอิงจาก Harris, L.A. and C.B.Smith. 1976. 14.Reading Instruction.)

สรุปได้ว่า การอ่าน คือ การสื่อสารระหว่างผู้อ่านและผู้เขียนผ่านลายลักษณ์อักษร ให้ปรากฏในรูปแบบต่างๆ ที่ผู้อ่านสามารถอ่านแล้วแปลความหมายหรือตีความหมายได้ นอกจากนี้ผู้อ่านยังสามารถรับรู้ความรู้สึกของผู้เขียนผ่านข้อความ หรือข่าวสาร หรือถ้อยคำที่ตีพิมพ์ ฯลฯ ตลอดจนแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบกับเรื่องที่อ่าน และอาจจะโต้ตอบกับผู้อื่นด้วย

2.2 จุดมุ่งหมายในการอ่าน

การอ่านในแต่ละครั้งผู้อ่านก็มีจุดมุ่งหมายในการอ่านแตกต่างกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ในการอ่านของแต่ละบุคคล ว่าต้องการอะไรจากการอ่าน ดังแนวคิดของฟองจันทร์ สุขยิ่ง (ไม่ปรากฏปีที่พิมพ์ : 3-4) ได้กล่าวว่าการอ่านหนังสือมีจุดมุ่งหมายสำคัญ ดังนี้

1. อ่านเพื่อการเขียน คือการอ่านเพื่อนำความรู้มาใช้ในการเขียน เช่น เรียงความ บทความ สารคดี ฯลฯ ซึ่งผู้อ่านควรวิเคราะห์ความถูกต้องของข้อมูล คัดเลือกข้อมูลที่เหมาะสมนำไปใช้เขียนหรืออ้างอิง เช่น การอ่านหนังสือเรื่อง วัฏจักรของกบ เพื่อนำข้อมูลมาเขียนรายงานวิชาวิทยาศาสตร์

2. อ่านเพื่อหาคำตอบ คือการอ่านเพื่อต้องการคำตอบสำหรับประเด็นคำตอบสำหรับประเด็นคำถาม หนึ่งๆ จากแหล่งค้นคว้าและเอกสารประเภทต่างๆ เพื่อเพิ่มพูนความรู้ให้แก่ตนเอง เช่น การอ่านหนังสือวิชาฟิสิกส์ เพื่อหาคำตอบเกี่ยวกับสาเหตุการเกิดปรากฏการณ์ธรรมชาติ

3. อ่านเพื่อปฏิบัติตาม คือการอ่านเพื่อทำตามคำแนะนำในข้อความหรือหนังสือที่อ่าน เช่น การอ่าน จลนวิทยาเพื่อดูคำแนะนำเกี่ยวกับการใช้ยา หรือการอ่านตำราอาหาร ที่มีการอธิบายขั้นตอน วิธีการทำ รวมถึงเครื่องปรุงส่วนผสมโดยละเอียด ซึ่งการอ่านด้วยวัตถุประสงค์ดังกล่าวนี้ผู้อ่านจะต้องทำความเข้าใจรายละเอียด ทุกขั้นตอนเพื่อสามารถปฏิบัติตามได้

4. อ่านเพื่อหาความรู้หรือสะสมความรู้ คือการอ่านเพื่อเพิ่มพูนประสบการณ์ ความรู้ โดยทำได้ทั้งผู้อ่านที่เป็นนักเรียน นักศึกษา หรือบุคคลทั่วไป และไม่จำเป็นต้องมีโอกาสนี้หรือกาลเทศะมากำหนดให้ต้องอ่าน ซึ่งการอ่านในแต่ละครั้งควรเก็บและเรียบเรียงประเด็นสำคัญของเรื่องที่อ่านไว้เป็นคลังความรู้สำหรับนำมาใช้อ้างอิง ในภายหลัง เช่น การอ่านหนังสือทางวิชาการ

5. อ่านเพื่อความบันเทิง คือการอ่านตามความพอใจของผู้อ่าน ซึ่งผู้อ่านจะได้รับความเพลิดเพลิน นอกจากนี้ยังสามารถช่วยยกระดับจิตใจ ช่วยให้เกิดความสุข ผ่อนคลาย คลายความทุกข์ใจ และบางครั้งผู้อ่าน อาจได้ข้อคิดหรือแนวทางในการใช้ชีวิต เช่น การอ่านนวนิยาย นิตยสาร วารสาร เป็นต้น

6. อ่านเพื่อรู้ข่าวสาร คือการอ่านเพื่อการศึกษา รับรู้ความเป็นไปของโลก และพัฒนาความรู้ของตนเองเช่น การอ่านข่าว นิตยสาร วารสาร เป็นต้น

7. อ่านเพื่อแก้ปัญหา คือการอ่านเพื่อหาคำตอบ หรือแนวทางการแก้ปัญหาเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เช่น การอ่านพจนานุกรม เพื่อแก้ปัญหาเกี่ยวกับคำศัพท์ ความหมาย การสะกดการันต์ที่ถูกต้อง หรือการอ่านหนังสือแนะนำการเดินทาง แผนที่ เป็นต้น

ลิตี และ เกรลเลท (อุษณา บำรุงแคว้น. 2553. 10 อ้างอิงจาก Leddy. 1956: 160-162 และ Grellet.1981: 4) ที่มีแนวคิดคล้ายกัน 2 ประการว่า การอ่านมีจุดมุ่งหมายเพื่อหาความรู้ ข้อมูลข่าวสารที่ตนต้องการ ทำให้เกิดความรู้ และมุมมองที่กว้างขึ้น เป็นการอ่านที่ต้องการเนื้อหาและรายละเอียดของสิ่งที่อ่าน และอ่าน เพื่อความบันเทิง เป็นการอ่านเพื่อความเพลิดเพลิน เป็นการอ่านที่ทำให้เกิดปัญญา แง่คิดและความรู้สึกเกี่ยวกับสิ่งที่อ่าน ทั้งนี้ลิตี ได้ให้แนวคิดเพิ่มเติมอีก 2 ประการ คือ การอ่านมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้เกิดความคิด เป็นการอ่าน เพื่อทำให้ผู้อ่านทราบความคิดของผู้เขียน ช่วยให้ผู้อ่านรู้จักการพิจารณาหาเหตุผลมาวิเคราะห์งานที่อ่าน และประการสุดท้ายคืออ่านโดยมีวัตถุประสงค์หรือความต้องการอื่นๆ เป็นการอ่านเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้อ่าน เช่น อ่านโฆษณา หนังสือพัฒนาตนเองในด้านต่างๆ ฯลฯ เป็นต้น

นอกจากนี้ยังมีแนวคิดของบลาดันและคณะ (กัษตา พิบูลนุรักษ์. 2552: 13; อ้างอิงจาก Blaton; et al.1991: 33-36)

ในการแบ่งประเภทของจุดมุ่งหมายในการอ่าน ดังนี้

1. อ่านเพื่อหาข้อมูล เป็นการอ่านเพื่อค้นหาข้อมูล หรือต้องการหาความรู้มาใช้ในการแก้ปัญหาที่ผู้อ่านประสบซึ่งเป็นการอ่านเพื่อตอบสนองความต้องการด้านความรู้ในแขนงต่างๆ ในระดับสูงขึ้นโดย ผู้อ่านต้องมีความรู้และเข้าใจกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ของภาษาเขียนมีความรู้เกี่ยวกับการสร้างคำ ความหมายและหน้าที่ของคำ และความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์เฉพาะสาขา

2. อ่านเพื่อต้องการข่าวสารข้อเท็จจริง เช่น หนังสือพิมพ์ และนิตยสารต่างๆ

3. อ่านเพื่อวิเคราะห์วรรณกรรม เป็นการอ่านที่ผู้อ่านต้องรู้การวิเคราะห์ วิจารณ์เนื้อหาด้านวรรณคดี ซึ่งเป็นภาษาที่ลึกซึ้ง ผู้อ่านต้องเข้าใจสำนวนโวหารเฉพาะเรื่องเป็นอย่างดี เพื่อช่วยในการวิเคราะห์ตีความ

4. อ่านเพื่อการแปล

เป็นการอ่านที่ผู้อ่านมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องที่แปลเป็นอย่างดี อีกทั้งยังต้องมีความรู้เรื่องโครงสร้างไวยากรณ์ คำศัพท์ การเปรียบเทียบโครงสร้างประโยคของทั้งสองภาษา

5. อ่านเพื่อจับใจความได้อย่างถูกต้องและรวดเร็ว

เป็นการอ่านที่ผู้อ่านต้องมีหลายทักษะในการอ่าน เพื่อช่วยในการจับใจความสำคัญ ค้นหาความหมาย และสามารถแปลได้อย่างรวดเร็ว

สรุปได้ว่า

จุดมุ่งหมายในการอ่านมีความแตกต่างกันไปตามความต้องการของผู้อ่านในแต่ละครั้ง หากผู้อ่านมีจุดมุ่งหมายในการอ่าน ก็จะช่วยให้การอ่านตรงประเด็นมากขึ้น และนำไปสู่การบรรลุจุดมุ่งหมาย

2.3 ความเข้าใจในการอ่าน

ความเข้าใจเป็นจุดมุ่งหมายที่สูงสุดในการอ่าน เนื่องจากจุดมุ่งหมายหลักของการอ่าน คือ การเข้าใจ ข้อความที่ผู้เขียนต้องการสื่อความ การอ่านออกเสียงที่ปราศจากความเข้าใจ ถือว่าไม่เป็นการอ่าน ดังนั้นในการสอนการอ่าน จึงควรมีวัตถุประสงค์เพื่อให้นักเรียนได้พัฒนาทักษะที่จะส่งผลให้เกิดความเข้าใจในการอ่าน (William. 1994: 2-3)

สมุทธร เชื้อเชาวนิช (2542: 73)

ได้ให้ความหมายของความเข้าใจในการอ่านไว้ว่า คือ ความสามารถที่จะอนุมานข้อสันนิษฐานหรือความหมายอันพึงประสงค์จากสิ่งที่อ่านมาแล้วได้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุดเท่าที่จะได้ความเข้าใจแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. ความเข้าใจแบบทันที (Receptive comprehension)

เป็นการอาศัยความหมายของคำศัพท์ที่ผู้เขียนใช้ต้องรู้คำศัพท์มากพอจึงจะเข้าใจความหมายสำคัญของสำนวนหรือประโยคต่างๆ

2. ความเข้าใจแบบไตร่ตรอง (Reflective comprehension)

ต้องอาศัยความรู้ ทักษะ ความสามารถ หลายด้าน เพื่อช่วยทำความเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ถูกต้องตามจุดมุ่งหมาย สามารถหาข้อสรุปได้ตามที่ผู้เขียนต้องการ

กันนิง (Gunning. 1992: 188) และรูบิน (Rubin. 1993: 194)

ให้ความเห็นที่สอดคล้องกันว่าความเข้าใจในการอ่าน คือ ความสามารถในการทำความเข้าใจความหมายของคำและภาษาที่เขียนซึ่งเป็นจุดประสงค์หลักในการอ่าน

สรุปได้ว่าความเข้าใจในการอ่าน

เป็นความสามารถในการทำความเข้าใจในความหมายของคำศัพท์ และข้อความที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อความหมายแก่ผู้อ่าน

2.4 เกณฑ์ในการวัดความสามารถในการอ่าน

การกำหนดเกณฑ์หรือขอบเขตของความสามารถในการอ่านโดยส่วนใหญ่ จะจำกัดความสามารถด้านการอ่าน อยู่ 2 ด้าน คือการอ่านออกเสียง การทำความเข้าใจหรือความสามารถในการตีความ โดยมีผู้กำหนดเกณฑ์ในการวัดความสามารถในการอ่านดังนี้

เบตส์ (Betts. 1950: 446-452)

ได้แบ่งระดับความสามารถในการอ่านออกเป็น 4 ระดับ คือ

1. การอ่านในระดับพื้นฐาน (Basal/Independent Level)

ผู้อ่านสามารถอ่านเองได้ โดยที่ผิดเพียงเล็กน้อย ความเข้าใจในเนื้อหาเป็นส่วนใหญ่ และสามารถอ่านเองได้ด้วยคามมั่นใจ เกณฑ์ที่ใช้ในการวัดคือ คะแนนจากการอ่านออกเสียงปากเปล่า ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 99 และคะแนนความเข้าใจและการตีความ ไม่ต่ำกว่า ร้อยละ 90

2. การอ่านในระดับที่ต้องสอน (Instructional level)

ผู้อ่านจะต้องได้คะแนนการออกเสียงปากเปล่า ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 95 คะแนนความเข้าใจและการตีความไม่ต่ำกว่า ร้อยละ 75

3. การอ่านในระดับที่คับข้องใจ (Frustrational level)

เป็นระดับที่ผู้อ่านอ่านด้วยความยากลำบาก

เกณฑ์ในการวัดคือ ได้คะแนนออกเสียงปากเปล่า ร้อยละ 90 หรือต่ำกว่า คะแนนความเข้าใจและการตีความ ร้อยละ 50 หรือต่ำกว่า

4. การอ่านในระดับที่อ่านเองไม่ได้ (Capacity/ Hearing level)

เป็นระดับที่ผู้อ่านอ่านเองไม่ได้ แต่สามารถตอบโต้สิ่งที่ได้ฟัง ไม่ว่าจะเป็นวิทยหรือหนังสือที่คนอื่นต้องอ่านให้ฟังตามความเข้าใจของตนเอง วัดจากความเข้าใจเพียงอย่างเดียวเท่านั้น ในอัตราร้อยละ 75

ซึ่งมีเกณฑ์การวัดความสามารถในการอ่านบางประการความสอดคล้องกับ บอร์มัทท์ (Bormuth. 1967:291) ได้กำหนดระดับความสามารถในการอ่านไว้ 3 ระดับ โดยยึดคะแนนจากการทำแบบทดสอบเป็นเกณฑ์ ดังนี้

1. ระดับพื้นฐาน (Independent level) ผู้อ่านจะต้องได้คะแนนร้อยละ 58-100

2. ระดับที่ต้องสอน (Instructional level) ผู้อ่านจะต้องได้คะแนนร้อยละ 44-57

3. ระดับอ่านที่คับข้องใจ (Frustrational level)

ผู้อ่านจะต้องได้คะแนนร้อยละ 0-43

สรุปได้ว่าเกณฑ์ในการวัดความสามารถในการอ่านแบ่งเป็นระดับได้ดังนี้ คือ

1. การอ่านในระดับพื้นฐาน ในระดับนี้ผู้อ่านสามารถอ่านออก และเข้าใจในเนื้อหาได้เอง ซึ่งผู้อ่านจะต้องได้คะแนนจากการอ่านไม่ต่ำกว่าร้อยละ 71-100

2. การอ่านในระดับที่ต้องสอน

ในระดับนี้ผู้อ่านสามารถอ่านเองและเข้าใจในเนื้อได้ ซึ่งผู้อ่านจะต้องได้คะแนนจากการอ่านไม่ต่ำกว่าร้อยละ 51-70

3. การอ่านในระดับที่คับข้องใจ

ในระดับนี้ผู้อ่านมีความสามารถในการอ่านเองและเข้าใจในเนื้อน้อย ซึ่งผู้อ่านจะต้องได้คะแนนจากการอ่านต่ำกว่าร้อยละ 50

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการเรียนรู้แบบ Active Learning
กับการเรียนรู้ในศตวรรษที่21

การจัดการเรียนการสอนในยุคโลกาภิวัตน์นั้น ถือเป็นสิ่งที่สำคัญ
เราจะเห็นได้ว่าการเรียนรู้ของเรานั้นเกิดขึ้น
ขึ้นอยู่ตลอดเวลา เนื่องจากการดำเนินชีวิตประจำวันในวันหนึ่งๆ
เราทุกคนต้องเผชิญกับเหตุการณ์ต่างๆ อาจจะเป็นสถานการณ์ที่เคยพบเจอ
หรืออาจเป็นสถานการณ์ใหม่ๆ ที่ไม่เคยพบเจอ
แต่ก็ไม่ได้เป็นสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกันเลยทีเดียว
ดังนั้นมนุษย์เราจึงเกิดการเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็วและสามารถปรับตัวเข้ากับ
สถานการณ์ต่างๆ ที่ตัวเองเผชิญหน้าอยู่ได้หากจะกล่าวถึงความหมายของการเรียนรู้
มีนักจิตวิทยาและนักการศึกษา

ศึกษาที่มีชื่อเสียงหลายท่านได้ให้ความหมายของการเรียนรู้ไว้หลายท่านด้วยกัน

อีแอลธอร์นไดท์ (E.L Thorndike; 1967) กล่าวว่า “การเรียนรู้คือ
การเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้าและปฏิกิริยาการตอบสนอง”

วอร์เชล (Worchel; 1989 อ้างในไชยยศ เรืองสุวรรณ 2552) กล่าวว่า
“การเรียนรู้ เป็นกระบวนการของการให้ ประสบการณ์หรือการปฏิบัติการ
จนทำให้บุคคลเกิดความสามารถในการกระทำกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่ง โดย
ที่ความสามารถนั้นจะเกิดถาวร” เป็นต้นในยุคปฏิรูปการเรียนการสอนนั้น
เพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายปฏิรูปการศึกษา ได้มีทฤษฎีการ
เรียนรู้หลายทฤษฎีด้วยกัน ในส่วนนี้จะขอกล่าวถึง การเรียนรู้แบบเชิงรุก (Active
Learning) หลายๆ คนคงเคย ค้นฟังกันดีการเรียนรู้แบบ Active Learning
หมายถึง การให้ผู้เรียนมีบทบาทในการแสวงหาความรู้และ
เรียนรู้อย่างมีปฏิสัมพันธ์กันจนเกิดความรู้ความเข้าใจ
สามารถนำไปประยุกต์ใช้สามารถวิเคราะห์สังเคราะห์
ประเมินค่าหรือสร้างสรรค์สิ่งต่างๆ และพัฒนาตนเองเต็มความสามารถ
รวมถึงการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้ผู้เรียนได้มีโอกาสรวมอภิปรายให้มีโอกาส
ฝึกทักษะทางด้านการสื่อสาร ทำให้ผลการเรียนรู้เพิ่มขึ้นถึง 70%

ลักษณะของ Active Learning

เป็นการเรียนการสอนที่พัฒนาศักยภาพทางสมอง ได้แก่ การคิด
การแก้ปัญหา
การนำความรู้ไปประยุกต์ใช้เป็นการเรียนการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมใน
การเรียนรู้ผู้เรียนสร้างองค์ความรู้ และ จัดระบบการเรียนรู้ด้วยตนเอง
ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน
มีการสร้างองค์ความรู้การสร้างปฏิสัมพันธ์ร่วมกันและร่วมมือกันมากกว่าการแข่งขัน
ผู้เรียนได้เรียนรู้ความรับผิดชอบร่วมกัน การมีวินัยในการทำงาน
และการแบ่งหน้าที่ความรับผิดชอบ เป็นกระบวนการสร้างสถานการณ์ให้ผู้เรียนอ่าน
พูด ฟัง คิดเป็นกิจกรรมการเรียนการสอนเน้นทักษะการคิดขั้นสูง
เป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนบูรณาการข้อมูล, ข่าวสาร, สารสนเทศ,
และหลักการสู่การสร้างความคิดรวบยอดความคิดรวบยอดผู้สอนจะเป็นผู้อำนวยความสะดวก
ในการจัดการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนเป็นผู้ปฏิบัติด้วยตนเอง

ความรู้เกิดจากประสบการณ์

การสร้างองค์ความรู้และการสรุปบทบทของผู้เรียนบทบาทของครูกับ Active Learning มีดังนี้

1. จัดให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียนการสอน

กิจกรรมต้องสะท้อนความต้องการในการพัฒนาผู้เรียนและเน้นการนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตจริงของผู้เรียน

2. สร้างบรรยากาศของการมีส่วนร่วม

และการเจรจาโต้ตอบที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับผู้สอนและเพื่อนในชั้นเรียน

3. จัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้เป็นพลวัต

ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในทุกกิจกรรมรวมทั้งกระตุ้นให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนรู้

4. จัดสภาพการเรียนรู้แบบร่วมมือ ส่งเสริมให้เกิดการร่วมมือในกลุ่มผู้เรียน

5. จัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ท้าทาย

และให้โอกาสผู้เรียนได้รับวิธีการสอนที่หลากหลาย

6. วางแผนเกี่ยวกับเวลาในการจัดการเรียนการสอนอย่างชัดเจน

ทั้งในส่วนของเนื้อหา และกิจกรรม

7. ครูผู้สอนต้องใจกว้าง ยอมรับในความสามารถในการแสดงออก

และความคิดของผู้เรียน

สรุปได้ว่า การเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning)

หรือการเรียนรู้แบบลงมือทำหรือปฏิบัติเป็น

กระบวนการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างมีความหมาย

โดยการร่วมมือระหว่างผู้เรียนด้วยกัน ในการนี้

ครูต้องลดบทบาทในการสอนและการให้ข้อความรู้แก่ผู้เรียนโดยตรงลง

แต่เพิ่มกระบวนการและกิจกรรมที่จะทำ

ให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นในการจะทำกิจกรรมต่างๆ มากขึ้น

แต่เหนือสิ่งอื่นใด ผู้ที่จะก่อให้เกิดสภาพนี้ได้คือ ครูผู้สอนที่จะต้องมีสภาพของ

Active Teaching ก่อน และไม่ว่าเราจะใช้คำศัพท์ใดๆ หรือใช้นิยามหรือ

คำจำกัดความใดๆ ที่จะกว้างหรือแคบก็ตามสิ่งที่เราในฐานะครูผู้สอน

ซึ่งต้องรับผิดชอบโดยตรงต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนนั้น

จะต้องคำนึงถึงก็คือทำอย่างไรจึงจะให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ที่พึงประสงค์

และครบถ้วนตามที่

สังคมยุคปฏิรูปการศึกษาได้มุ่งหวังไว้ไม่ใช่สอนเพื่อเด็กเรียนรู้เพียงเพื่อจำเอามาตอบเราได้เท่านั้น

บทที่ 3

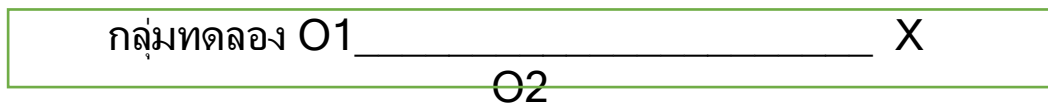
วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ประชากรในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสตรีศึกษา จังหวัดร้อยเอ็ด ที่เรียนรายวิชา อ21102 ภาษาอังกฤษพื้นฐาน ภาคเรียนที่ 1 การศึกษา 2567 รวมทั้งสิ้น 40 คน โดยผู้วิจัยใช้การเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling) ซึ่งเป็นนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 1/1 เนื่องจากนักเรียนมีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐาน (ต่ำกว่าร้อยละ 70) สาเหตุมาจากนักเรียนเป็นนักเรียนแผนการเรียน วิทย-คณิต จึงมุ่งความสนใจและให้ความสำคัญเพียงแต่ วิชาวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ ฟิสิกส์ เคมี และชีววิทยา จนทำให้เกิดการละลายภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นภาษาที่มีความสำคัญ ระยะเวลาในการเรียนการสอนที่จำกัด แต่เนื้อหาหลักสูตรที่ผู้เรียนต้องเรียนมีจำนวนมาก ผู้สอนจึงต้อง จัดการเรียนการสอน เพื่อให้นักเรียน ได้รับเนื้อหาสาระวิชาตามที่หลักสูตรได้กำหนดไว้ภายในระยะเวลาที่มีอยู่อย่าง จำกัด ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดอาการว่าง มีอาการเบื่อหน่ายและคุยกับเพื่อนในเรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาการเรียน ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่ วิธีการสอนรูปแบบการเรียนรู้เชิงรุก (Active learning)
2. ตัวแปรตาม ได้แก่
 - 2.1 ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ
 - 2.2 ความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษขอบเขตการศึกษา

แบบแผนการวิจัย

ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยแบบ The One Group Pretest-Posttest Design (Best & Kahn อ้างใน นรินทร์:2554) โดยมีรูปแบบการทดลอง คือ

O1 หมายถึง การทดสอบก่อนเรียน

X หมายถึง การทดลองใช้แผนการจัดการจัดการเรียนแบบ Active Learning

O2 หมายถึง การทดสอบหลังเรียน

และมีลำดับขั้นตอนของการวิจัย

- เลือกกลุ่มตัวอย่าง 1 กลุ่ม
- ทดสอบก่อนการทดลอง
- ทำการทดลอง
- ทดสอบหลังการทดลอง
- ทดสอบความแตกต่างในค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างในการทดสอบ 2 ครั้ง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แผนการจัดการเรียนรู้แบบ Active Learning จำนวน 4 แผนการเรียนรู้
2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล คือ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียน และแบบประเมินความพึงพอใจ ของนักเรียนต่อการจัดการจัดการเรียนรูู้

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การวิจัยวิเคราะห์ข้อมูล

1.1

การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังจากได้รับ วิธีการสอนรูปแบบการเรียนรู้เชิงรุก (Active learning) ก่อนและหลังการ โดยใช้สูตร t-test แบบ Dependent Samples

1.2

การเปรียบเทียบความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6/3 ก่อน และหลังจากได้รับวิธีการสอนรูปแบบการเรียนรู้เชิงรุก (Active learning) โดยใช้สูตร t-test แบบ Dependent Samples

2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

2.1 ค่าสถิติพื้นฐาน

2.1.1 ค่าเฉลี่ยเลขคณิต $\bar{x}$ โดยคำนวณจากสูตร (ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. 2539: 306)

Σx = เมื่อ Σ แทน ค่าเฉลี่ยของคะแนน แทน ผลรวมทั้งหมดของคะแนน แทน
จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

2.1.2 การคำนวณหาค่าความแปรปรวนของคะแนนโดยใช้สูตร (ล้วน
สายยศ; และอังคณา สาย ยศ. 2539: 307-308)

$$S^2 = \frac{\Sigma x^2 - \frac{(\Sigma x)^2}{N}}{N(N-1)}$$

เมื่อ S^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนน

Σx^2 แทน ผลรวมทั้งหมดของคะแนน

Σx แทน ผลรวมของคะแนนดิบแต่ละจำนวนยกกำลังสองทีละ

จำนวน

Σx^2 แทน คะแนนดิบแต่ละตัวยกกำลังสอง

N แทน นักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

$N-1$ แทน ค่าของขั้นแห่งความเป็นอิสระ

3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

3.1 เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ
ก่อนและหลังการทดลองโดยใช้สูตร t-test for Dependent Samples
(ชูศรี วงศ์รัตน์~ 2546: 207-208)

$$t = \frac{\frac{\Sigma d}{N}}{\sqrt{\frac{\Sigma d^2 - \frac{(\Sigma d)^2}{N}}{N(N-1)}}$$

df = n - 1แจกแจงแบบที

D แทน ความแตกต่างระหว่างคะแนนแต่ละคู่

n แทน จำนวนคู่

ΣD แทน ผลรวมของความแตกต่างจากการเปรียบเทียบกันเป็น
รายบุคคลระหว่างคะแนนที่ได้จากการทดลองก่อนการเรียนกับ หลังเรียน

ΣD^2 แทน

ผลรวมกำลังสองของความแตกต่างจากการเปรียบเทียบกันเป็น

รายบุคคลระหว่างคะแนนที่ได้จากการทดลองก่อนการเรียน กับหลังเรียน

บทที่ 4
ผลการวิเคราะห์ข้อ
มูล

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการสอนรูปแบบการเรียนรู้เชิงรุก (Active learning) และความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่1/1การวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏผลดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการคิดวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากผลการทดลองผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอผลการ วิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

N	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{x}$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง(Mean)
S.D.	แทน	คะแนนเบี่ยงเบนมาตรฐานจากคะแนนเฉลี่ยในกลุ่มตัวอย่าง(Standard Deviation)

t แทน ค่าสถิติแบบแจกแจงแบบ t (t-distribution)

* แทน ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่.05

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลแล้วได้นำเสนอตามลำดับดังนี้

1.

เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังจากได้รับวิธีการสอนรูปแบบ การเรียนเชิงรุก (Active learning)

2.

เปรียบเทียบความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่1/1ก่อนและ
หลังจากได้รับวิธีการสอนรูปแบบการเรียนเชิงรุก(Active learning)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1.

เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังจากได้รับวิธีการสอนรูปแบบ การเรียนเชิงรุก(Active learning) โดยใช้สูตรt-test แบบDependent Samples แสดงผลไว้ในตารางที่1 ดังนี้

ตาราง 1

ผลเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังจากได้รับวิธีการสอน รูปแบบการเรียนเชิงรุก(Active learning) ก่อนและหลังเรียนการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{x}$	S.D.	t
Sig				
คะแนนก่อนการทดลอง	40	18.40	3.46	
คะแนนหลังการทดลอง	40	3.60	9.19	.00*
22.00				

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

จากตารางที่1

แสดงว่านักเรียนที่ได้รับวิธีการสอนรูปแบบการเรียนเชิงรุก(Active learning) ก่อนและ

หลังการทดลองมีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ

.01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่1

2.

เปรียบเทียบความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่6/3 ก่อนและหลังการ ทดลองได้รับวิธีการสอนรูปแบบการเรียนเชิงรุก (Active learning) โดยใช้ t-test แบบDependent Sample แสดงผลไว้ในตารางที่2 ดังนี้

ตาราง 2

ผลความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่6/3ก่อน และหลังการทดลอง ได้รับวิธีการสอนรูปแบบการเรียนเชิงรุก(Active learning) ก่อนและหลังเรียนการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{x}$	S.D.	t
Sig				
คะแนนก่อนการทดลอง	35	57.49	11.19	
8.83				
.00				

คะแนนหลังการทดลอง	35	77.69	9.70
-------------------	----	-------	------

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

จากตารางที่2

แสดงว่านักเรียนที่ได้รับวิธีการสอนรูปแบบการเรียนรู้เชิงรุก(Active learning) ก่อนและ

หลังการทดลองมีความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่2

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุปและ อภิปราย ผล

ผลการจัดการเรียนรู้ในรูปแบบการเรียนรู้เชิงรุก (Active learning) เพื่อการพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษและความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/1 โดยใช้ แผนการจัดการเรียนรู้เป็นเครื่องมือในการวิจัย และใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและแบบสอบถามความคิดเห็นผู้เรียน เป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล ผลปรากฏว่านักเรียนสามารถทำคะแนนแบบทดสอบหลังเรียนด้วยวิธีการจัดการเรียนการสอนในรูปแบบการเรียนรู้เชิงรุก(Active learning) สูงกว่าก่อนเรียนด้วยวิธีการจัดการเรียนการสอนในรูปแบบการเรียนรู้เชิงรุก(Active learning) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ.01(คะแนนเฉลี่ย18.40 / 22.00) และแบบสอบถามข้อที่ผู้เรียนให้ความพอใจมากที่สุดคือข้อที่7คือนักเรียนรู้สึกสนุกกับการเรียนภาษาอังกฤษแบบActive Learning ($x = 4.63$) รองลงมาคือ ข้อที่5 นักเรียนรู้สึกว่าการทำกิจกรรมการเรียนรู้ทำให้มีโอกาสแสดงออกมากขึ้น ($x = 4.53$) และพึงพอใจน้อยที่สุดในข้อที่ 3 นักเรียนอยากเรียนภาษาอังกฤษทุกวัน ($x = 3.97$)

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ Active Learning ในการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเป็นเพียงกิจกรรมรูปแบบหนึ่งที่ผู้สอนควรมีและควรใช้วิธีการสอนที่หลากหลายซึ่งขึ้นอยู่กับ ปัญหาเฉพาะหน้าตัวนักเรียนสื่อการสอนที่เหมาะสมกับเนื้อหาหลากหลายรูปแบบเพื่อให้ผู้เรียนมีพัฒนาการในการเรียนรู้ได้ดีที่สุดเท่าที่จะสามารถกระทำได้